

MYŠLENKY

pocas
ozarovací terapie

Vydání
Petra Žaloudka

Diagnóza – rakovina

(úvodní text k výstavě)

Mnozí z nás se cítí bezmocní, mají-li se setkat s někým, kdo musí žít s rakovinou. Je to pochopitelné, neboť my všichni s touto diagnózou stále ještě spojujeme jistý rozsudek smrti, který byl tomuto člověku vyrcen. Náš cit nám namlouvá: je to jen otázka času, kdy to s ním bude tak daleko... Dříve nebo později tomu neutec. Tento strach mohl být dříve opravdu opodstatněný, ale je tomu tak ještě i dnes? Díky pokroku lékařského výzkumu není už tato nemoc neporazitelná tak často, jako tomu bylo dříve! Presto slovo rakovina vyvolává kdesi hluboko v našem nitru hruzu a blokuje nás. Dovedeme si představit neuvěřitelnou tíhu, která dolehne vyslovením této diagnózy na bedra nemocného člověka. Všichni takovou situaci vnímáme, jakoby se týkala přímo nás samých, jakoby ohrožovala i nás.

A právě v této těžké chvíli nesmíme nechat jeden druhého na holickách! Uvedomujeme si to a chceme se svého úkolu zhostit co nejlépe. Ve skutečnosti však často s nemocným zacházíme úplně jinak.

Výstava je pokusem sdělit moje osobní, více než dvanáctileté zkušenosti v tomto oboru. Pokouším se prolomit ledy bezmoci mezi nemocným a jeho okolím. Neboť, když už jednou dojde ke konkrétnímu setkání člověka s člověkem, zjistí najednou obe strany s údivem, že je toho tolik nevyrčeného, tolik, o čem by se dalo, nebo mělo mluvit.

Za každou fotografii je konkrétní člověk, kterého jsem na našem oddělení potkal a který s diagnózou rakoviny musí žít.

Bez výjimky považuji všechna tato setkání za velká obohacení nejen pro mě osobně, ale i pro celé okolí. Chtejí nás povzbuzovat a dodávat nám odvalu, abychom se nebáli v duvěře obracet jeden na druhého.

Petr Žaloudek, Víden, duben 2003.

Paní Katka

*„Myslím, že jsem touto diagnózou pretížena, je to na mne prespríliš, vzalo me to...
Jsem však už schopna požádat o pomoc,
kdykoliv ji potřebuji!”*

Tichá, do sebe uzavřená žena. Mela krásné ruce a oči, v nichž se odrážela její jemná duše.

Pan Franz

„Muj život sice visí na tenké nitce, ale moje vůle je silná...“

Málomluvný, do sebe uzavřený pán. Bojoval a stal se z něho přemýšlivý člověk.

Paní Petra

“Moje dcera mi denne říká: ‘Vždyt jsi zdravá!’ Mám tomu verit? Tahle diagnóza me velice ranila...”

I tato paní bojuje. Diagnóza rakoviny ji šokovala a vyvedla z míry. Nemela sice žádné velké plány do budoucna, žila prostě a užívala si života. Života, ve kterém nebylo místa pro utrpení a bolest a pro takovou těžkou nemoc. Vždycky tomu tak bylo. Clovek si rád zvykne na život bez starostí a utrpení. Je to jednodušší, než je přijmout jako výzvu a vypořádat se s nimi. Čím více bereme své zdraví jako samozřejmost, tím větší může být naše zklamání.

Pan Rudolf

„Od té doby, co jsem nemocen, se všechno úplně změnilo. Ani já už nejsem takový, jaký jsem kdysi býval. Život se stal pochmurným ... Mou hlavní oporou je moje žena. Kdybych ji nemel, už bych tady asi dávno nebyl... „Bež k doktorovi – nech se vyšetřit – delej s tím konečně něco“ říká mi pořád. „Ale já jsem jako ochromen, víte, jsem velice rád a vdecný za to, že ji mám...“

Velmi slušný, jemný a trpělivý člověk. Nemoc je pro něho velikým utrpením. Ještě dobře, že v této chvíli není sám!

Pani Christine

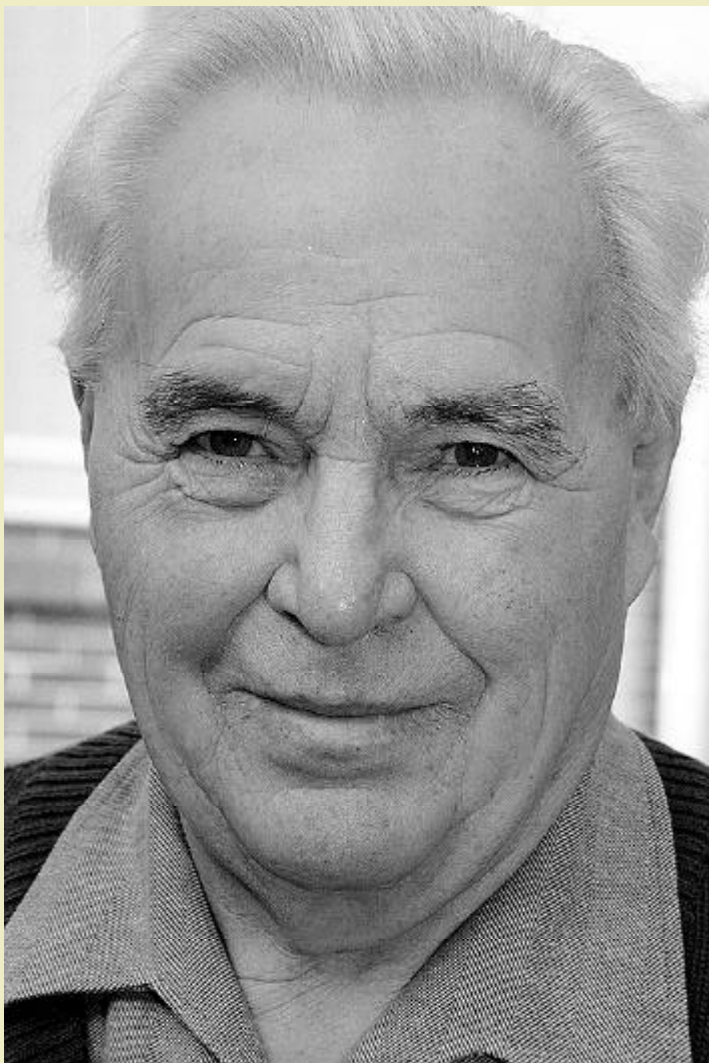
„Myslím, že od té doby, co jsem se dozvedela, že mám rakovinu, jsem ještě pořád v šoku. Přišlo to tak najednou, neočekávané, tak překvapivé, přesně na samém počátku mé nové vzrušující práce. Moje práce byla i mým koníčkem, venovala jsem se plně jedné charitativní činnosti.

Tato aktivita me nesmírně bavila, dělala jsem to velice ráda a odpovídalo to zcela mému zaměření. Ted už tu práci delat nemohu. Chybí mi a cítím obrovskou prázdnotu a samotu...”

Mnozí z nás už podobnou zkušenost udelali. Clovek se vrhne s nejčistšími a nejčestnějšími úmysly do nějaké charitativní nebo sociální činnosti, cítí sílu a energii a doufá, že podá pomocnou ruku všem nemocným a trpícím a tem, kteří stojí na okraji společnosti. Myslí to zcela vážně. A najednou z nicoho nic, potká právě tohoto cloveka nějaká tvrdá rána, nebo nemoc. Konfrontace s vlastním utrpením, ne s cizím, bývá často ještě daleko bolestivější a neúnosnější. Nést kříž druhého cloveka bývá pro nás lehčí, než ten vlastní. Avšak právě vlastní kříž nás může nejlépe naucit chápat utrpení druhých. Kdybychom dokázali sami sebe přijímat se všemi svými chybami a bolestmi, slabostmi a nemocemi, dokázali bychom se opravdoveji podílet i na utrpení druhých.

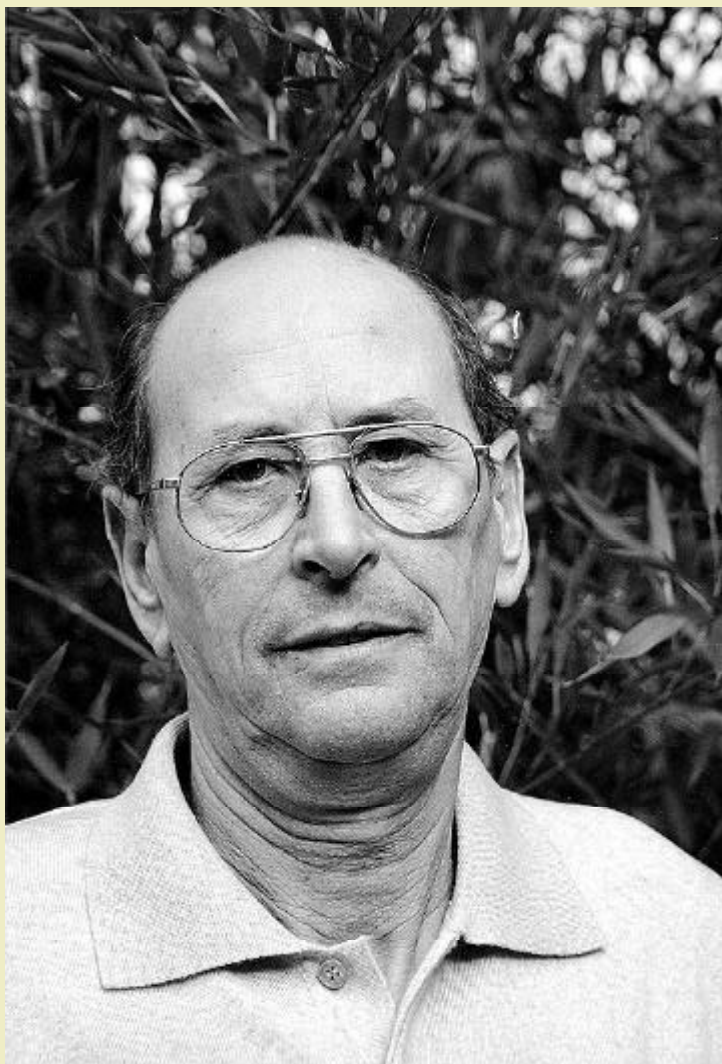

Pan František

„Jen se nevzdat nadeje...“

Tichý, uzavřený, ale příjemný člověk. Utrpení dlouze se vlekloucí nemocí ho však poznamenalo. Avšak v jeho chabém tele plném bolesti se skrýval silný duch.

Pan Friedrich

„Mám fantastickou manželku, která při mne stojí. Presto je mi jasné, že s diagnózou rakoviny se musím vypořádat sám...”

Potvrzení diagnózy vyvedlo tohoto pána z rovnováhy. Velice pomalu začíná znovu žít. Spoluúcast partnera je v tomto případě neobyčejně velkou pomocí!

Pan Günter

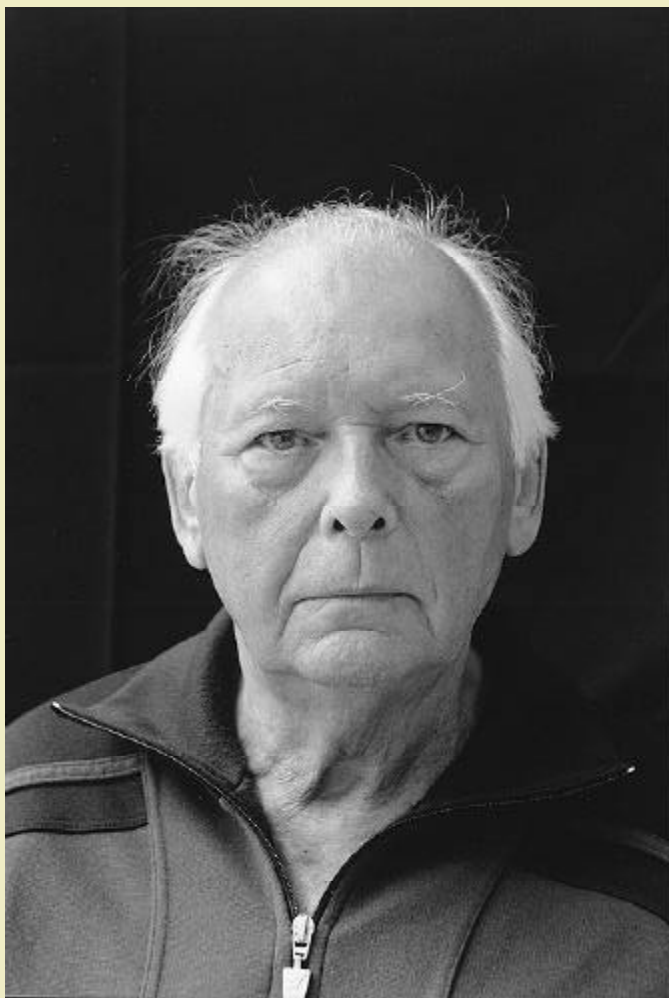
„Jiste, v hlavě se ti promítá všechno možné a přemýšlíš o tom, co bude dál, co se bude dít... Nejenom proto, že se me to přímo týká a že se pořád ještě cítím mladý. Ale hlavně proto, že mám malého syna, který kromě me nemá nikoho...“

Co by bylo, kdyby... Všichni známe tento výraz. Co by bylo, kdybych byl zdrav, kdyby byla při mne ještě moje manželka, anebo kdybych alespon nemusel mít malé dítě. Je to prece hrozné, když se malé děti musí bezmocne dívat, jak se trápí a trpí jejich rodiče a pritom se strachem očekávat, že zde zstanou sami. Přijímat skutečnost bez reptání je často, ba dokonce ve většine případu, to největší a nejkrásnější umení, jaké je clovek schopen vytvorit. Není však mnoho tech, kteří to dokáží. Většina z nás jsou snílci žijící v nereálném svete – ve svete samého **kdyby** a **pak** a pritom si neuvedomují, že skrytá krása všedního dne mizí tak rychle, jako mizí tekoucí voda mezi prsty rukou, na nichž ulpely nádherné, diamantum podobné kapky vody...

Pan Erhard

„Není mi do smíchu. Od druhé světové války bojuji se zdravotními problémy: strelná rána do hlavy a po ní následky, z nichž nejhorší byla po celá desetiletí trvající deprese... Nynější diagnóza „rakovina“ me vubec neprekvapila. V rade všech tech nemocí, které me potkaly, je to jen další choroba... a kloví, treba není zdaleka ještě poslední. Už jsem si na to zvykl, žít se svými nemocemi. Mezi všemi temito nemocemi a svým životem jsem uzavrel jakýsi pakt na způsob „modus vivendi.“ Nemoce přijímám, nemá smysl, abych se kvuli nim vzrušoval, chci si zachovat chladnou hlavu, abych se dokázal koncentrovat na jiné starosti v životě. Život je navzdory všemu krásný a krátký, nechci si ho nechat zkazit zbytečnými starostmi a frustracemi...“

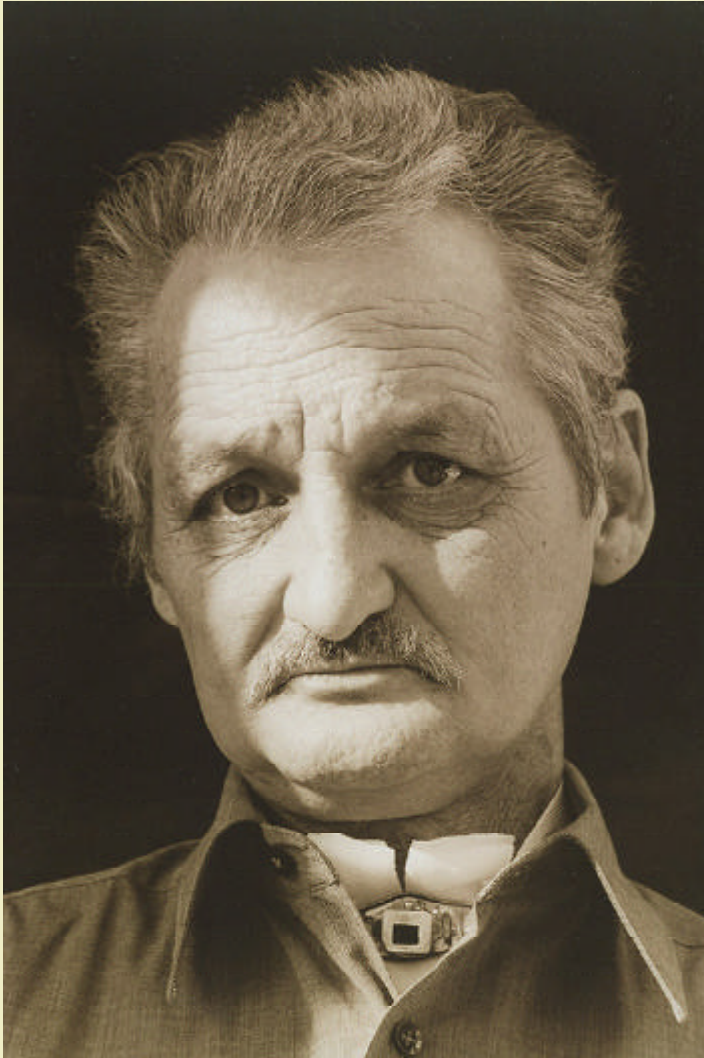

Obdivuhodný clovek. Navzdory těžkému osudu stále nachází ve svém životě nové a nové duvody být optimistou. Za své aktivity na pracovišti, ale i ve veřejném životě byl již nekolikrát vyznamenán. Jeho hluboká, ale taky optimistická životní filozofie stála zcela jiste za všemi jeho úspěchy i za spokojeností, kterou vyjadroval nejen slovy, ale vyzaroval celou svou bytostí. Dekuji Vám, pane Erharde, za Vaše svedectví a za Vaši existenci!

Pan Ernst

Nemoc ho pripravila o hlasivky a musel se proto bolestive ucit novému způsobu dorozumívání s lidmi. Nemohl najednou vyslovit ta nejjednodušší a nejprimitivnější prání – rec náhle prestala plnit svou dorozumivací funkci, i když jeho mozek a ústa byla ochotna mluvit. **Presto se naucil komunikovat!**

Pan Ernst a hodne jiných lidí se dorozumívají ocima. Máme-li odvahu dívat se jim přímo do očí, budeme nejen rozumet, co nám chtějí říci, ale možná v nich objevíme i něco pro nás docela nového a neobvyklého, něco, co **nás vnitřně obohatí.**

Paní Helga

“Co vám mám říct? Musím něco říct?!”

Odpověděl jsem: “Ne, samozřejmě, že nemusíte nic říct, to záleží na vás. V tom případě ale o vás musím mluvit já.”

Působila klidně, uzavřená do sebe. Když mluvila, mluvila velmi tiše a málo. Jakmile však někdo řekl něco legracního nebo vyprávěl nějaký vtip, vyklubala se z ní neuvěřitelně veselá, vtipná a příjemná osoba.

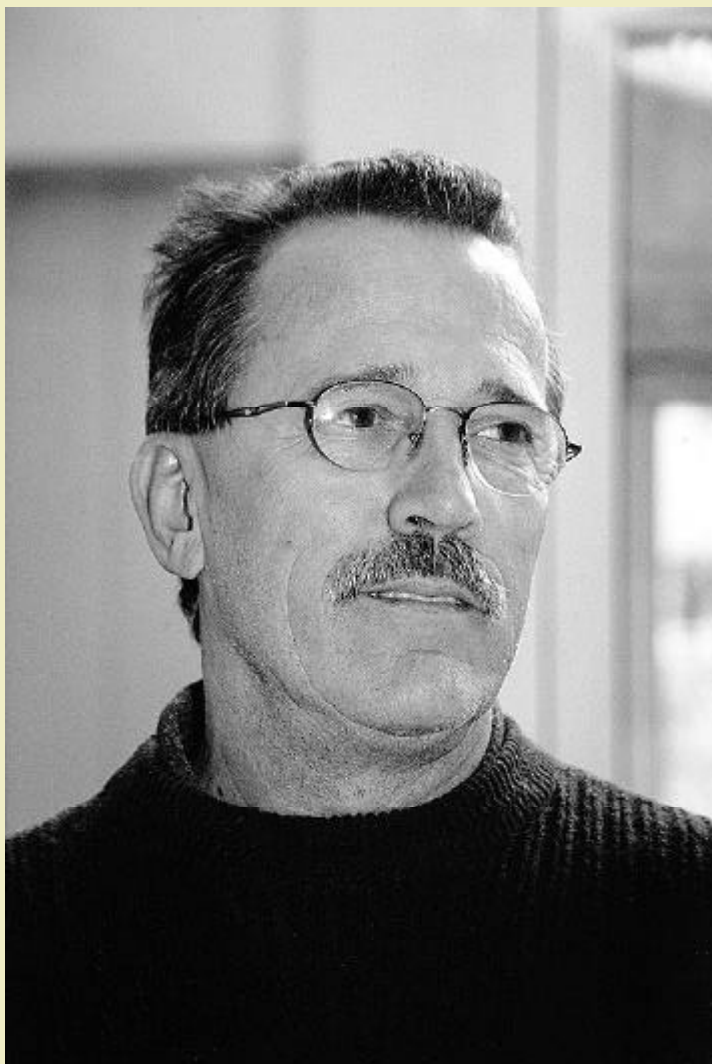
Když jsem si ji chtěl vyfotografovat, přišel k nám znenadání její manžel, který ji vždycky doprovázel na ozarování, a řekl jí: “Proc se neusmeješ? Vždyt jsi navzdory nemoci takový radostný člověk, úsmev k tobe patří...”

Když se na tuto výzvu konečně pousmála, uvedomil jsem si, že má její manžel pravdu.

Pan Josef

“Když mi lékař řekl ‘máte rakovinu’, odpověděl jsem: “Dobře, a co teď budeme dělat?”

Sportovec, který se naučil být vždycky fyzicky odolný. Nejen jeho tělo, ale i jeho duch byl právě tak fit. Je-li člověk ochoten přijmout nějakou situaci, získává tím příležitost necemu novému se z ní naučit.

Paní Clothilda

„Byla jsem s manželem 60 let vdaná, bylo to krásné manželství. Nedovedete si ani představit, jak milý a pozorný byl manžel během mého onemocnění a během mého pobytu v nemocnici. Znenadání umrel a já jsem mu nakonec nemohla jít ani na pohřeb. Jeho smrt me těžce zasáhla, bylo to ještě horší, než moje vlastní nemoc.

Presto jsem za všechno co se stane vdecná a snažím se žít dále.”

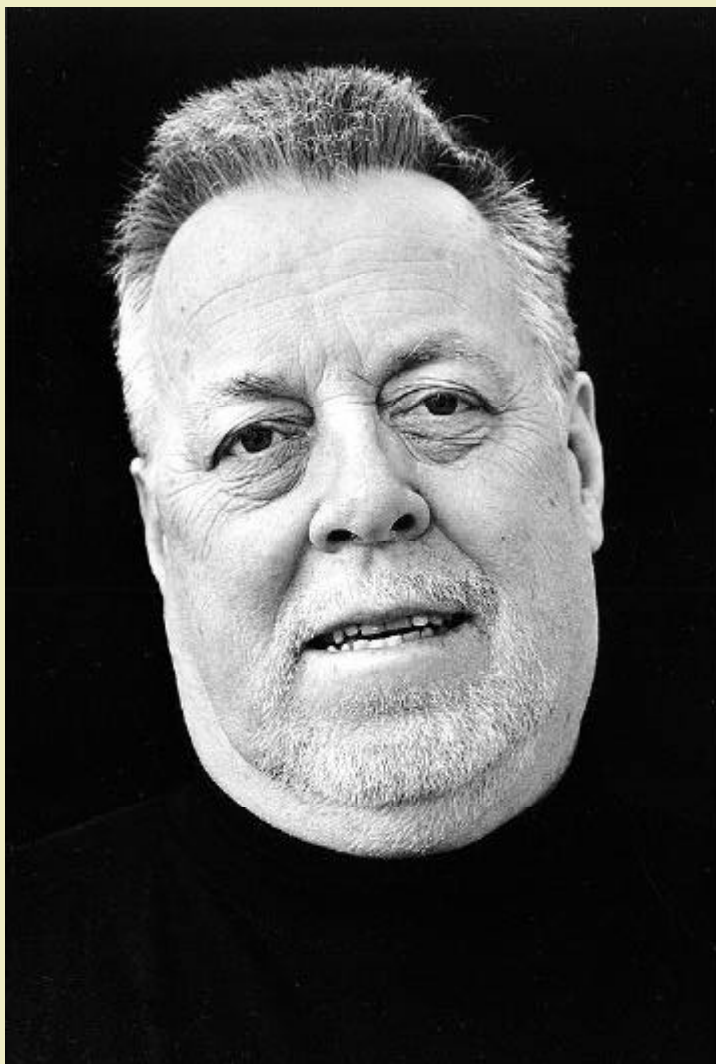
Vyvážená osobnost, příjemná, sympatická a obdivuhodná paní!

Pan Friedrich

„ Být pozitivní a smát se je základním kamenem k uzdravování... “

Toto je výrok optimisty, který denne s úsmevem vcházel a opouštěl ozarovací místnost

Pan Walter

Na mou otázku, jak se mu vede, jsem vždy dostal stejnou odpověď: „Díky, darí se mi dobře, nemohu si stěžovat.“

Jestli vypadá pan Walter na této fotce přísně, tak je to jenom tou polohou vleže na posteli. Byl totiž velice odevzdaným a jedním z nejradostnějších a nejspokojenejších pacientů, které jsem kdy poznal. A to i navzdory jeho těžké nemoci, která ho definitivně upoutala na lůžko. Jeho životní postoj a jednoduchost jsem velice obdivoval...

Paní Gerlinda

Ve znamení duhy

*„Ranní cervánky se probudily a ohlašují začátek nového dne. Obrovská duha objímá
sveží, rosou pokropenou krajinu. Plnost života se
znovu, již pokolikáté, začíná odvíjet.*

*Místo mého vnitřního rozjímání leží ještě v klidu, pohrouženo pod “strechou mého
sveta.”*

Bystré oci mladé ženy se na mne dívají, nežné, přátelské, zahalené do zářící modre.

V nich se odráží svět duvery, jasné odevzdanosti a jemného optimismu.

Zdroj vecné obnovy – obšťastňující dar Stvoritele.

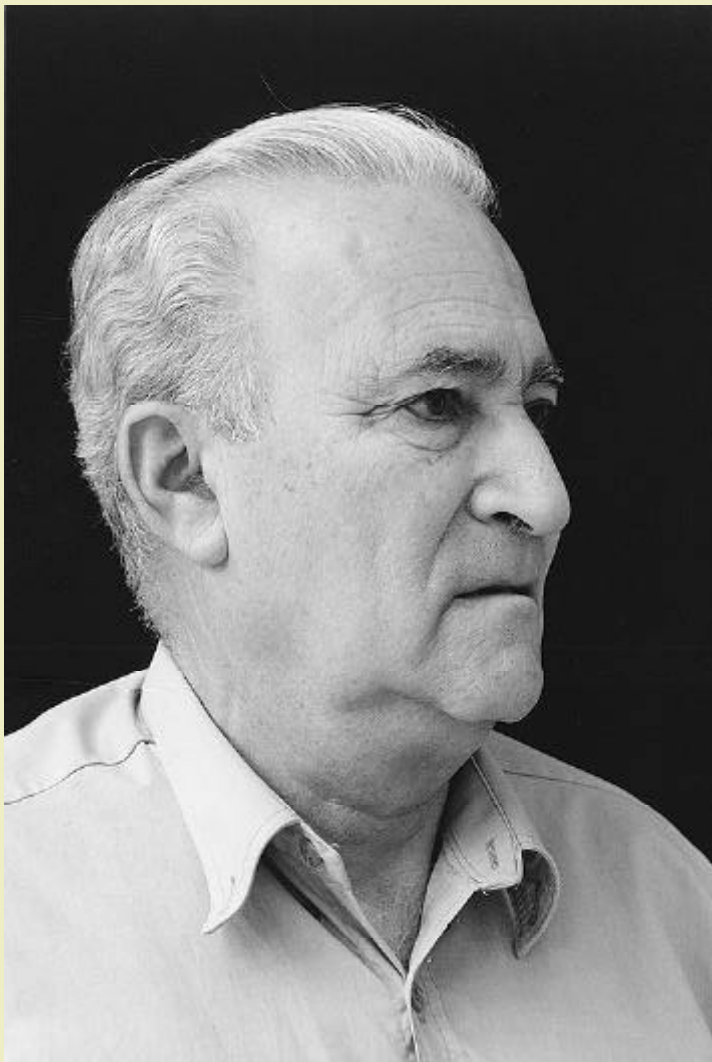
Tak jako se duha vecne vyživuje z neustále se preměňující a obměňující přírody, darí se nám skrze nás, nebo skrze náš myšlenkový pochod, že se opatrně pohybujeme dopředu – vecná premena.

*Toto byly částečně některé z myšlenek, které me doprovázely na samém začátku
ozarovací terapie a doprovázejí me nadále.*

V nich nacházím útechu a posilu k tomu, abych zvládla své utrpení s rakovinou.”

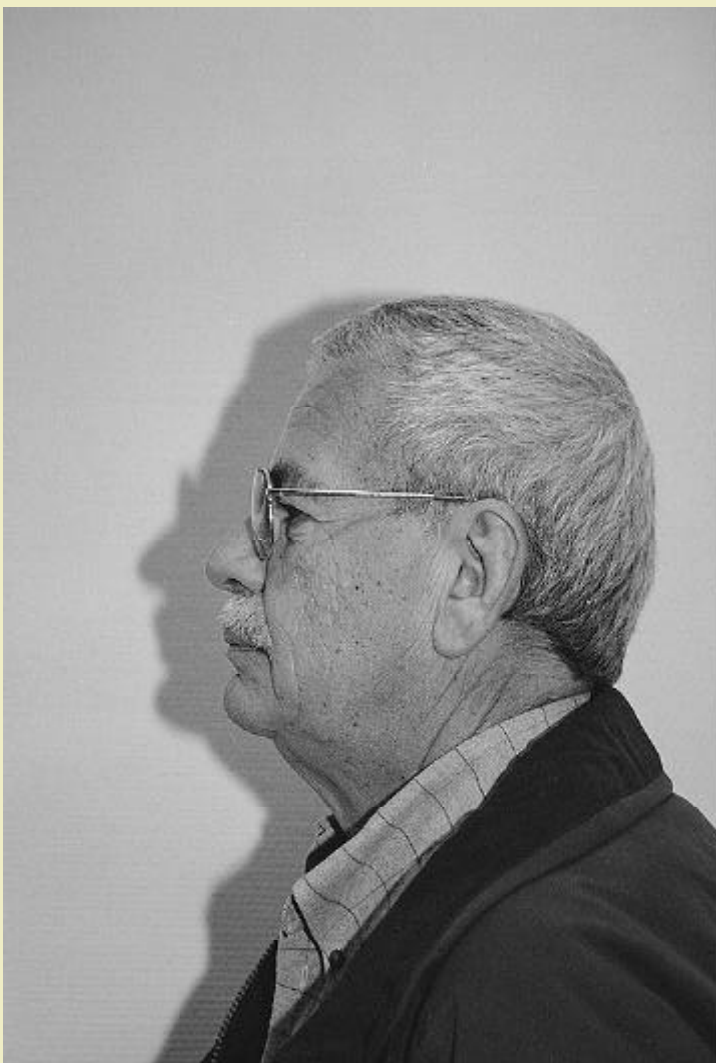
Paní, která vyzařovala klid a radost. Stacilo vést s ní rozhovor mezi čtyřma očima, abych zjistil, že tyto rysy její povahy jsou odrazem jejího vnitřního světa. Casem se naučila přijímat život jako něco ne samozřejmého. Každý nový den byl pro ni darem a naučila se radovat se z malých věcí. Takové bylo pro ni i ráno, které popisuje při snídani se svou dcerou. I ono pro ni bylo necím jedinečným a výjimečným. Snažila se být nekomplikovaná a brát život tak jak přicházel – nekomplikovane – to bylo její motto. I me tento její postoj velice zaujal a delal na mne velký dojem.

Pan Rudolf

„Dík pomoci skvělého týmu radioonkologické kliniky probíhá vše v naprostém pořádku, bez stresu a se stoprocentní profesionalitou. A tak vůbec nemám dojem, že jsem nemocen. Jsem si jist, že terapie bude mít úspěch. Ještě jednou všem díky!”

Já Vám taky díky pane Rudolfě za Vaši chválu a povzbuzující slova.

Pan Helmut

„Mysli pozitivne a žij vesele, tým na onkologii ti pomuže, jak jen muže...“

Vyrovnaný, velice příjemný clovek.

Paní Alžbeta

„Dříve jsem bývala hodně na cestách, ráda jsem poznávala nové a vzdálené země. Ted se ucím sedet doma mezi čtyřmi stenami a využít pritom co nejlépe všechen volný čas, který ted mám a cestování ho už venovat nemohu.“

Tichá, klidná a mírumilovná žena. Klid, který jasne a jiste vyzařovala, byl však tvrde vybojován. Byl to klid vybojovaný kompromisem mezi její touhou na strane jedné a přijetím vlastních hranic a omezení, způsobených nemocí na strane druhé.

Paní Danuta

*„Když mi rekli, že mám rakovinu, zmenily se totálne
moje životní priority“.*

Drobná žena, ale plná energie, otevřená novému životu. Životu v jednoduchosti a míru, životu, ve kterém mají duchovní hodnoty přednost před materiálními.

Paní Anita

„Sám to nezvládneš. Tvoje okolí, rodina, přátelé a tvá víra jsou velice důležité.“

Paní, ze které vyzařoval optimismus a radost ze života; velice silná osobnost.

Paní Anna

“Život jde dál...”

Malá, drobná a jemná žena, ze které navzdory její nemoci vyzařoval pozitivní přístup k životu.

Pan Walter

„Jsem v penzi a těším se z malickostí, které mi život nabízí. Rád chodím na procházky do lesa, v léte sbírám houby (taky je rád jím), velice rád poslouchám dechovku a účastním se všech akcí, které se v naší vesnici konají – nikdy se nenudím...“

Obdivuhodný a záviděníhodný člověk.

Paní Ernestina a paní Silvie

“Máme stejné povolání, i když každá z nás bydlí a pracuje na jiném místě. Ale teprve díky této chorobe a náhodnému setkání v cekárne na radiologické klinice jsme se opravdu sblížily a poznaly se. Podporujeme se navzájem a posilujeme tím jedna druhou.”

Jak se říká, sdelená starost – polovicní starost, důležitý poznatek nemocných lidí.

Pan Ernst

„V mládí jsem hodně sportoval (lehkou atletiku, fotbal, lyžování). Ve stáří podnikám už jen menší výlety na kole (1-2 hodinové). Mám rád svoji rodinu a proto se s důvěrou dívám do budoucnosti.“

Jeho láska k rodině a k lidem vůbec, zcela jistě způsobila velkou odezvu. Bylo nádherné se s tímto člověkem denně setkávat a sledovat jeho vřelý vztah k dceři.
Výjimečně přátelský a příjemný člověk.

Paní Marie

„Život je presto všechno krásný, at se deje, co se deje.“

Vždy dobře naladená paní. Díky její pozitivní energii a její nekomplikovanosti vždycky v cecárne vládla uvolněná, téměř domácí atmosféra.

Pan Alfred

„Muj Bože – na světě existují věci, a je jedno, jestli velké nebo drobné, které jsou ve své podstatě tak nevysvětlitelné, že se nedají rozlousknout jako ořech...”

Klidný, velice příjemný a zajímavý člověk. Jeho nemoc a terapie se mu podepsaly na hlasivkách. Setkání s ním mi připomínala slova z bible: **“Je čas mluvit a čas mlčet.”**
(Kazatel 3,1-8)

Paní Marie

„Moje životní zkušenost? S nárkem a stížnostmi to daleko nedotáhneš. Když se ale směju, hned se nejen mne, ale i mému okolí dává mnohem lépe.“

Prátelská a skromná paní, vyzařující klid a pokoj. Bohatství životních zkušeností a moudrosti z ní přímo sálalo. Setkání s ní bylo pokaždé velice příjemné.

Paní Margareta

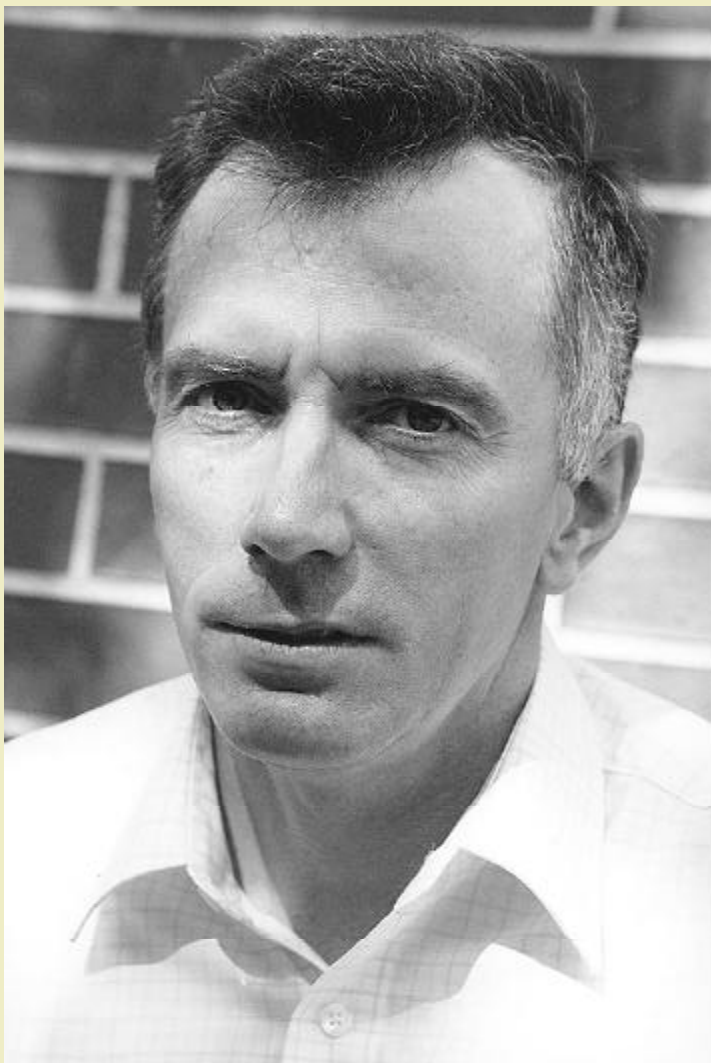
„Moje motto bylo vždycky a je až dodnes: co se nedá zmenit, jednoduše přijímám a nebráním se tomu.“

Veselá, vyrovnaná a příjemná paní, kterou téměř vždy na ozarování doprovázel některý z členů její rodiny.

Pan Johannes

„Po operaci hlavy jsem si myslel, že začnu pracovat za 6 týdnů, později, že to bude za 10 týdnů. Ještě později, když jsem se dovedel, že mám zhoubný nádor, jsem měl už jenom jedno přání. Chtěl jsem ještě žít a být se svou ženou a svými dětmi. Doufám, že dobrý Bůh a Matka Boží mi pomohou vše pozitivně a radostně zvládnout.“

Tichý, nenápadný, velice přátelský a sympatický muž. I jeho nemoc překvapila. Byl však naprosto přesvědčen a měl silnou víru, že nejenom jeho nemoc, ale celý jeho život je v rukou Božích. Byl to hluboce verící křesťan. V té své víře, důvěře a odevzdanosti byl obdivuhodný.

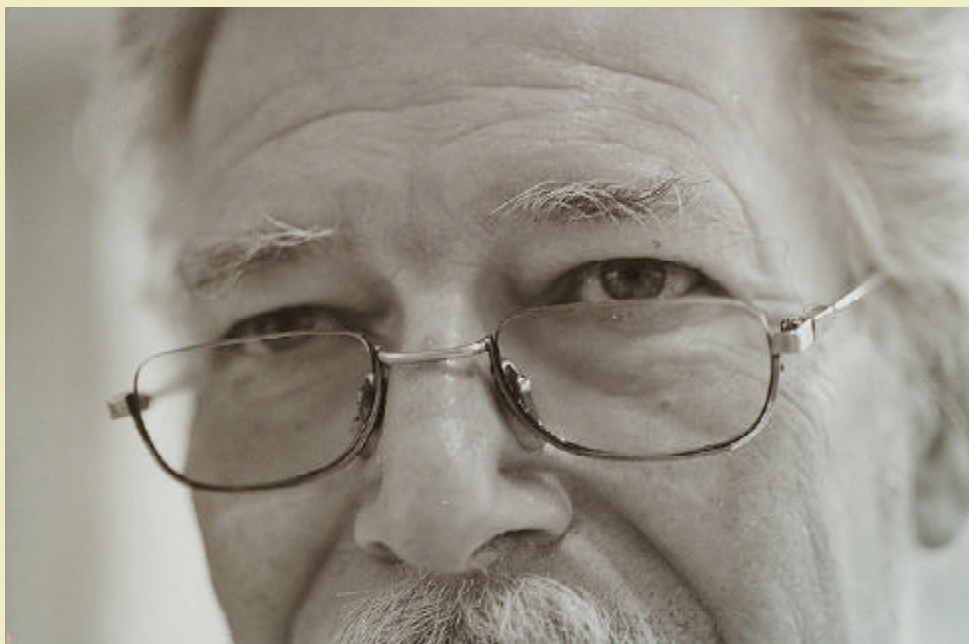

Paní Hana

*„Od té doby co mám rakovinu se denne ucím odlišovat věci důležité od banálních.
Také se snažím zbavit
nepodstatných návyku a myšlenek.“*

Hluboká, uzavřená osoba.

Pan Norbert

« Rakovinu musíš přijmout, aby ses s ní naucil žít. Teprve teď si uvědomuji, jak může být život krásný.» Pak se otočí k manželce, která ho často na ozarování doprovázela: *“Tvoje láska mi dodává sílu!”*

Vyrovnaná a neobyčejná osobnost.

Pan Reinhardt

V životě každého z nás jsou lidé, na které nikdy nezapomeneme. Mezi mnoha pacienty, kteří zustanou navždy v mé paměti je i pan Reinhardt. Před několika lety jsme ho ozarovali, později jsem se s ním obcas setkával. Kéž o bohatství jeho osobnosti promluví těchto pár myšlenek:

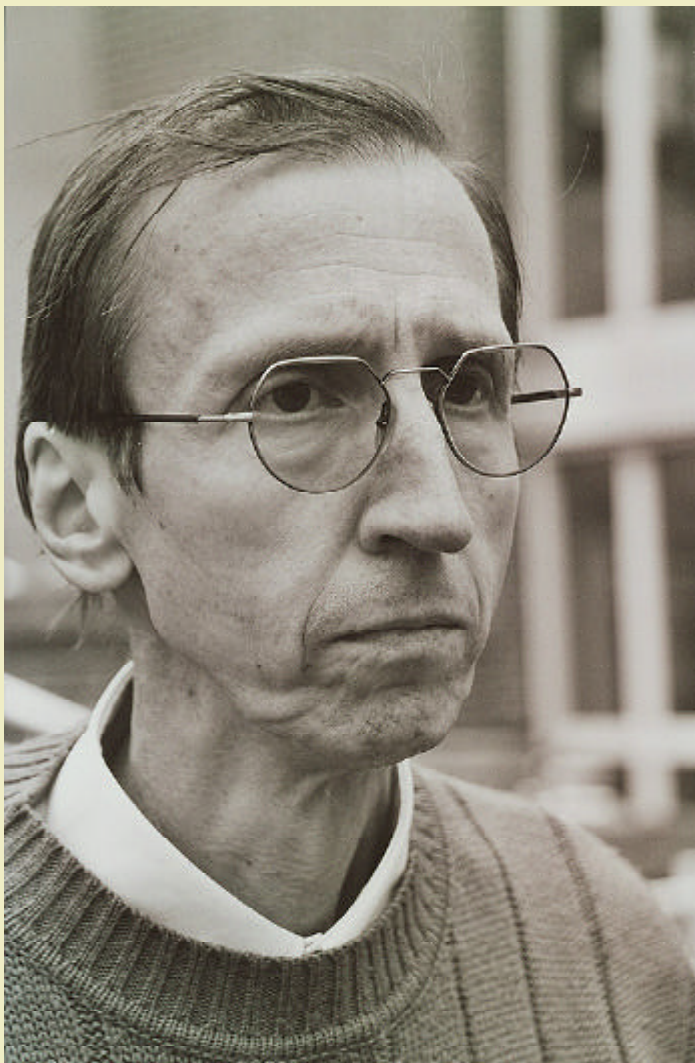
Návod na přežití

Jeden filozof, který byl za války v koncentracním táboře, řekl: “Kdybych videl z okna celý jenom zed, asi bych to nepřežil. Videl jsem však i trávu a kvety, které místy rostly ve škvírách zdi...”

Podobne i já hledám v mém každodenním životě svou “trávu”. Na dvore mého domu rostly tri stromy. Dva z nich museli pokácet. Na jejich místě však vyrůstají nové malé stromečky, které si našly svůj životní prostor mezi betonem a asfaltem. Stací jim tak málo k tomu, aby mohly žít a být spokojeni: trochu sluníčka, vzduchu a vlhkosti a jen malý kousek zeme...

Svet zvírat

Obdivuji zvířata. Nemají žádné nároky. Když dostanou jídlo, jsou spokojená. Clovek? Ten musí mít 23 traktoru, tisíce raket a všechno možné k tomu, a stejně mu to nestací, aby byl spokojený...

Šneci

Když jsem někdy v přírodě, pozoruji šneky. Jsou sice velice pomalí (podle našich představ), ale vždycky se dostanou ke svému cíli. Jednou jsem mezi dva šneky položil kousek jablčka. Měli jste videt, jak kmitali a jabko bylo najednou pryč...

Pohreb

Před několika lety, poté, co mi rekli, že už mi mnoho života nezbývá, jsem připravil vlastní pohřeb. Byla to zajímavá zkušenost! Nejdrív jsem si sice připadal divně, jako kdybych byl "kus veci" na prodej – kolik svíček, vencu, jaký model rakve atd. Od té doby mám však klid. Žiji pro každý malý okamžik. Život je dar, který jsme dostali zadarmo, bez vlastních zásluh...

Malé děti

Nejkrásnější činnost, které se venuji od doby co jsem onemocnel a byl poslán do invalidního duchodu, je babysitting - hlídání dětí. Moje družka organizuje tuto činnost pro děti z komplikovaných vztahu, pro děti, které mají buď jenom jednoho, nebo žádného rodiče. Mám teď hodně volného času a tato činnost mi působí velkou radost. Je to přímo zázrak mít možnost pozorovat, jak dítě roste, dospívá a učí se mluvit. Mám spoustu krásných zážitků. Aspon jeden z nich - po devíti měsících babysittingu si konečně jedna matka chtěla vyzvednout své "nechtené" dítě. Když vstoupila do místnosti, její holčicka přiběhla ke mně a vrhla se mi do náruče. Rozplakala se a rekla mi: "Já te mám ráda"... Reknu vám, že na světě není nic krásnějšího, než tohle. Ještě teď mi to vhaní slzy dojetí do očí.

Pane Reinhardte, já vám dekuji za vaše slova, za váš příklad, za vaši existenci.

(Když letos v červenci pan Reinhardt zemřel, požádala mne jeho družka, abych tyto jeho myšlenky precetl při pohřbu, který si kdysi před léty objednal. S radostí, ale i s vnitřním pohnutím, jsem to udelal.)

Paní Stefanie

„Být vdecný za život, vyzarovat z nitra!“

Paní, která se všemi lehce navazovala kontakt. Jakmile se objevila v čekárně, všichni ožili. Okamžitě se obrátila na kolemsedící pacienty a začala se s nimi bavit. Nálada čekajících se ihned pozvedla, byli veselejší, zkrátka jakoby se potkali starí známí.

Pan Josef

„Musím si pospíšiť, pretože moj kumpán na mňa čaká v aute!“

Neríká se zbytecne, že pes je najvernejším priateľom človeka

Paní Manuela

*„Když me manžel po operaci vzal do náruče, objal me, a řekl: 'Tohle teď musíme dělat
denne'. A já jsem vedela,
že to zvládneme. Behem ozarování si často říkám:
Ted ti rakovino dáme na frak!'”*

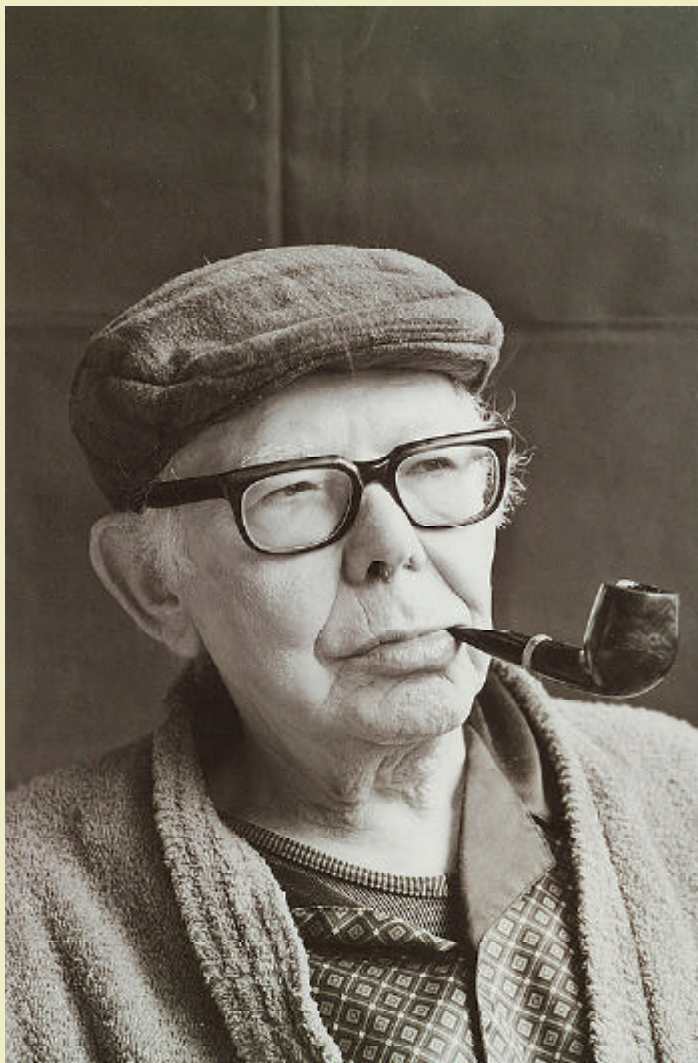
Rozhodná paní, která čerpá sílu k boji s rakovinou z lásky svého manžela.

Pan Herbert

Jestli si myslíte, že je tato fotografie naaranžovaná, tak se mýlíte! Seznámil jsem se s tímto pánem zcela náhodou, když jsem přišel do nemocnice navštívit jiného pacienta. Šli jsme spolu vždycky do salonku pro kuráky, abychom našimi dlouhými rozhovory nerušili ostatní pacienty. Tento starý pán se k nám vždycky připojil. Zapálil si a vychutnával svou dýmku. Ze začátku se do našich hovorů nevmešoval. Později s námi začal pomalu, ale pak častěji komunikovat. Šířil kolem sebe smes životní moudrosti, neuveritelného bohatství životních zkušeností, skromnosti a inteligence. Pomyslel jsem si: tohoto cloveka si musím vyfotografovat, abych si ho dlouho udržel v pameti.

Byl to myslitel
a dobrodruh!

Paní Helga

„Rakovina je jedním z největších nepřátel lidstva. Ale nepříteli, kterého znám, se dovedu bránit. Bráním se tedy nepříteli jménem Rakovina, podobně jako jsem se v dosavadním životě bránila všemu, co pro mne a pro můj život představovalo nebezpečí, co mne ohrožovalo. Sílu k tomuto boji čerpám z mých dětí. Z jejich obětí, z jejich bezmezných důvěrých ke mně, z jejich často nevyřknutého, ale přesto signalizovaného a srozumitelného: “Mami, my te máme rádi.”

Náš vzájemný vztah je od té doby, co víme o mém onemocnění intenzivnější, ohleduplnější a vřelejší. V době mezi operací a ozarováním mne mnoho přátel radilo, abych více myslela na sebe a ne pořád jen na všechny kolem sebe. Pokoušela jsem se o to, ale vůbec se mi to nedarilo, dělalo me to nešťastnou. Je hezké mít pro každého čas a vlídné slovo s vědomím,

*že i ti druzí jsou v
případe potřeby po ruce.
Neexistuje žádný recept
na zdolávání rakoviny.*

*Každý si musí nalézt
svůj vlastní způsob, jak
se s ní vypořádat.”*

V životě jsou chvíle, kdy je důležité udelat si čas sám pro sebe. Clovek potrebuje vnitřní sílu a energii na zdolávání každodenních starostí. Clovek je však zároveň sociální bytostí. A proto ho nic nedokáže ucinít šťastnějším, než vědomí, že je zde pro druhé a s druhými se sdílí. Toto poznání je pro cloveka samo o sobe zdrojem radosti, spokojenosti a zadostiucení. Zároveň patří mezi nejstarší objevy lidstva. Šťastný clovek, který k takovému poznání sám dospěl. Blahopreji vám, paní Helgo a dekuji za vaše svědectví...

Pan Petr

„Ucím se teď vidět každý nový den jako dar a dělá mi to radost...“

Klidný, vyrovnaný pán, který často přicházel na ozarování v doprovodu své paní. Pro něho, tak jako pro mnoho jiných, jsou zdrojem síly a optimismu myšlenky a moudrosti jiných lidí.

Paní Heidi

*„Mojí první myšlenkou po operaci bylo, že jsem
ještě svému manželovi a dvěma detem
nedala dostatek lásky.“*

.....výpověď silné osobnosti

Pan Rudolf

(tento text je bez fotografie – jenom samotný text a na místo fotografie treba napsat: Toto místo musí zůstat prázdné...)

„Stále hledet s duverou a optimismem do budoucnosti. Budoucnost ještě mnohem dusledneji plánovat a zbývající čas v každém ohledu líp, avšak ne egoisticky, využívat.“

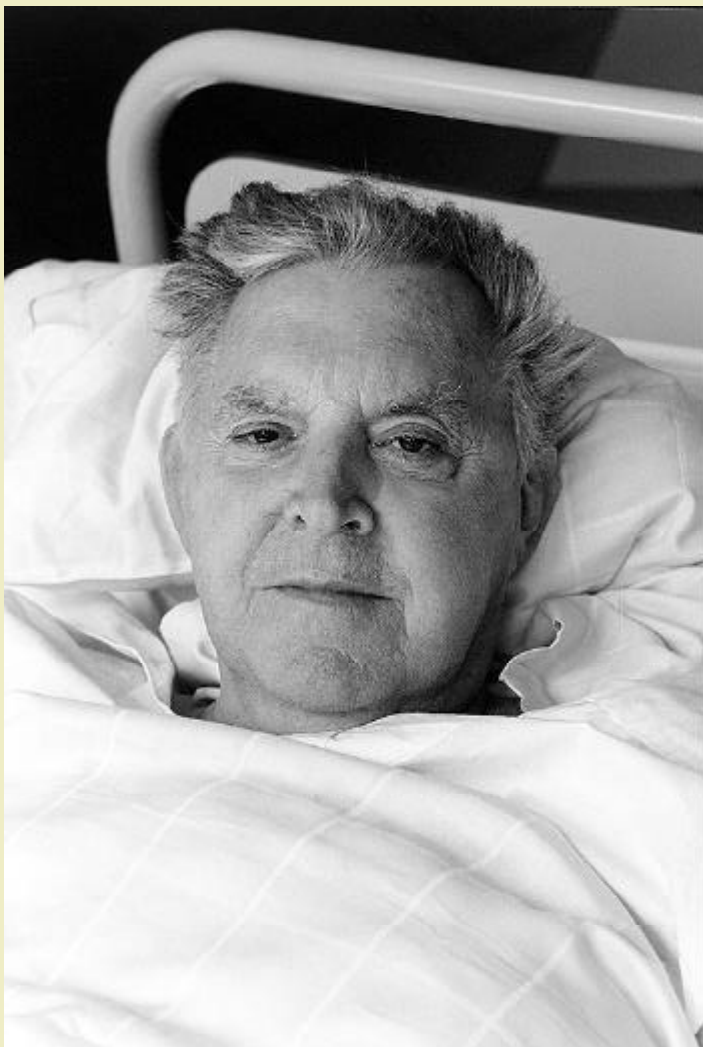
I když jsem porídil hezkou fotografii tohoto pána, nemohu ji uveřejnit, protože se jedná o člověka, který je veřejnosti znám. Musím respektovat vůli pacienta a taky ho chápu. Bylo pro něho důležitější sdělit tyto myšlenky a zůstat přitom inkognito, než vzbudit v lidech reakci – „ach, to je přece ten...“

Pan Franz

Ty nejneuveritelnější, nejkrásnější, ale i nejsmutnější příběhy nedokáže napsat nikdo lépe, než život sám. Poslechnete si teď příběh, který mi jednou po ozarování vyprávěl náš častý host, pan Franz:

“Vcera se mi prihodilo neco, co me totálne vyvedlo z míry. Mnohem víc, než moje nemoc. Když jsem cecal venku pred nemocnicí na tramvaj, pristoupila ke mne žena v mém věku a zeptala se me, jak se dostane tramvaji na jedno místo ve Vídni. Protože jsem to místo znal, vysvetlil jsem jí to.

Podekovala mi, slovo dalo slovo a zacali jsme spolu hovorit o nejruznejších tématech. Dovedel jsem se, že podobne jako já, i ona chodí na ozarovací kliniku, protože má rakovinu. Rozhovor tak pro nás oba dostal ještě duležitější podtón. Když jsem se jí zeptal, odkud pochází, vyslovila jméno vesnice a já jsem na to rekl: “Už je tomu dávno, co jsem v té vesnici, o které mluvíte, znal jednu dívku, do které jsem byl zamilovaný.” Náhle se na me podívala a vykrikla: “Franz!” Otevrel jsem oci a zvolal: “Marie, to jsi prece ty, to devce, které jsem kdysi miloval!” – Predstavte si to - po více než padesáti letech jsem ji potkal, a to tady u vás,

na ozarovací klinice.” Jeho odpověď ve mne samozřejmě vzbudila velkou zvědavost, a tak jsem se ho zeptal: “Mužete mi říct, co se tenkrát stalo, proč jste se rozešli?” Odpověděl: “Není to žádné tajemství, rád vám to reknou. Oba jsme tenkrát studovali, chtěli jsme se stát učiteli. Ona studovala kromě pedagogiky i teologii, protože chtěla pracovat jako pastorační asistentka a učitelka teologie. Později se ale rozhodla vstoupit do kláštera a to byl důvod našeho rozchodu. Potřeboval jsem tenkrát dlouhou dobu, než jsem se z toho dostal. Až mnohem později jsem se znovu zamiloval a oženil.” Na to jsem mu znovu řekl: “Rekla vám, jak dopadly její životní plány?” “Ano, samozřejmě, i mne to zajímalo. Studium teologie úspěšně ukončila a stala se pastorační asistentkou. Z kláštera však později vystoupila a celý život zustala sama. Rekla mi, že tenkrát udelala falešné rozhodnutí, že stále litovala našeho rozchodu a kdyby byla zustala se mnou, měla by krásnější život...”

Když jsme o několik měsíců později pana Franze znovu ozarovali a jeho zdravotní stav byl už velice vážný, řekl mi tato dojemná slova:

“Rakovinu, ten snad nezmenitelný osud, snáším se ctí a vší odevzdaností. Porád však mám rád život spojený s nadějí, že se prece ještě alespon jednou stane něco hezkého. A tahle naděje mi pomáhá zmírnit horkost smrti ...”

Protože jsem paní Marii, o které mi pan Franz vyprávěl, taky znal, vedel jsem zase z jejího vyprávění, že se pak často po ozarování setkávali. Ona však už dlouho nežila, po několika měsících zemřela. Pan Franz ji tedy přežil. Když jsem ho ale později, asi rok po její smrti, vyfotil na tomto lužku, chýlil se už jeho život také ke konci a on se připravoval na odchod z tohoto světa. Byl to velice příjemný člověk, i pacient. Navzdory těžké nemoci byl velkým optimistou. Nebyl v něm ani náznak horkosti nebo hněvu. Byl se vším spokojený a smířený, všechno, co mu život připravil, vřdycky přijímal. Snad právě proto mu loučení s tímto světem – alespon já jsem to tak vnímal – nepripadalo tak těžké...

Paní Gabriela

*“Moje nemoc sebou prinesla i nieco pozitivniho,
víc si všímám pozornosti, péce a lásky
mého manžela a syna.”*

Syn si svůj pracovní den zorganizoval tak, aby mohl svoji nemocnou matku denne vozit na ozarování. Byl to krásný obraz, který tito dva lidé svým vnitřním propojením nabízeli svému okolí.

Paní Mirjana

„Nemela jsem žádnou volbu: nemoc mne postavila před holou skutečnost. Neco jsem udelat musela. Bojovat anebo se vzdát. Život jde dál, dělám co mohu. Mám velice, velice hodného a starostlivého syna. Dojímá me, jak se o všechno stará, organizuje... Jsem tak šťastná, že ho mám.“

Jako zlodej v noci prepadla zcela necekane tuto ženu její nemoc. Byl to šok. Ten byl navíc umocnen i tím, že paní Mirjana je sama. Její manžel ji opustil a jediný syn byl už dospělý a odstehoval se. Jakmile se ale dozvedel, co se mamince stalo, okamžite byl u ní. Náhle se zcela necekane zmenil v silného muže, nežného, pozorného a soucitného partnera, ochotného pomoci s čímkoliv. Byl schopen být u maminky kdykoliv, presteže je zamestnaný. Denne ji doprovázel k ozarování, protože by to sama nezvládla. Byl to neuveritelne silný obraz, velice dojemný vztah. Svou neustálou přítomností zmínil její utrpení a strach, a zároveň se stal jejím pevným pilířem nadeje a zdrojem radostí...

Pan Jan Ferenc

Na moji prosbu "rekni mi prece něco" se jen šklebil, zapálil si další cigaretu (je retezovým kurákem) a potom dodal: „Co ti mám ještě říkat?" Pak se zase usmíval... Pritom jsme se spolu vždycky bavili dlouhé hodiny o všem možném. Když jsem ho začal navštěvovat, mel jsem dojem, že se mu nedarí moc dobre a byl jsem ochoten za ním jezdit tak casto, jak to jen cas dovolil. Tak došlo k bezpocetným návštěvám: pred operací, po operaci (má jich za sebou už více), doma, v hospode, v kavárne. A ted musím priznat, že pri každém z techto setkání se zastavil cas.

Neexistovalo nic, co by me prinutilo naše setkání zkrátit nebo prerušit a jít domu. Tento clovek nemyslí na zítrek, ale umí díky své těžké nemoci prožívat **ted** - v přítomnosti.

Tento clovek neví co to je **stres**. Druhého takového cloveka neznám! Bylo pro mne pokaždé obohacující, že jsem s ním mohl být.

Dekuji Ti Jane...

Paní Andrea

Poté, co mi byla sdelená diagnóza „rakovina“, jsem se sebrala a odjela na tři dny pryč. Ujasnila jsem si, že nemá smysl ptát se „proc“, protože jsem na tuto otázku stejně nenacházela dostatečně uspokojující odpověď. Roli tady hrála spousta věcí. Moje tělo přirozeně zatáhlo za záchrannou brzdu. Tělo, které doposud perfektně fungovalo, se najednou vehementně hlásilo ke slovu. Presto jsem si říkala a říkám i dnes: Hlavu vzhuru – buď silná – vydrž!

S tímto přístupem se mi daří sama sebe označit za zdravou. Měla jsem velké štěstí, že nádor, který jsem měla, se dal operativně zcela odstranit. Proto nežiji s rakovinou, ale byla jsem na rakovinu operovaná! A to je velký rozdíl! Nyní se snažím vypořádat s průvodními znaky chemoterapie a ozarování, abych zablokovala možnost výskytu eventuálního dalšího nádoru. Já jsem tuto možnost dostala, on už ji dostat nesmí!

Zatížení touto terapií způsobuje, že můj zdravotní stav se nelepší ze dne na den, ale že se můj fyzický i psychický stav ze dne na den nepředvídatelně mění. Podle toho

také kolísá moje nálada – klesá a stoupá. A tak se snažím s úsmevem pozdravit každé nové ráno a primet se k akceptování toho, co je nevyhnutelné – terapie a vedlejších účinku, které jsou s ní spojeny.

Ceká na me ještě tolik dní a tolik setkání s lidmi, které mám ráda. Tímto bych jim všem chtěla vyjádřit svůj veliký dík za jejich lásku, za jejich blízkost, za jejich energii a podporu. Z nich čerpám sílu, odvahu a výdrž. To oni mi pomáhají držet hlavu vzhuru a úsmev na mé tváři je jejich zásluha. Žít pro mne znamená milovat a být milována. Na strach, který se zrcadlil v očích mých nejdražších, nikdy nezapomenu. Jejich strach o mne byl snad ještě větší, než ten můj o sebe samu. Jejich láska a jejich strach o me mi dodávají sílu.

I tato žena bojuje. Stejně jako ostatní byla šokována nečekanou diagnózou. I ona se vnitřně zabývá nejen svou nemocí, ale i svým vlastním životem a jeho smyslem, i prioritami v každodenním životě. Ackoliv se to může zdát paradoxní a může to znít tvrde, nemoc může být necím jako darem nebo milostí, v jejímž světle člověk začne rekapitulovat svůj život a přehodnocovat dosavadní poradí svých hodnot. Silná osobnost, kterou jsem během ozarování denne srdečně vítal slovy: “Naše sluníčko přichází!” Setkání s touto příjemnou a veselou paní mi bylo přímo potešením.

Díky za vaše slova, paní Andreo!

Pan Walter

„Je vždycky dobře, když má člověk po ruce nějaký vtíp. A právě v této situaci hraje humor životně důležitou roli...“

Nesmírne sympatický a veselý člověk. Každý den nás na ozarovací klinice pozdravil novým vtípem, někdy dokonce nekolika – protože i nám všem smích pomáhal k uklidnění a k uvolnění.

Herr Norbert:
*„Krebs musst
 Du akzeptieren,
 um mit ihm
 leben zu können.
 Mit Krebs
 kommt man erst
 darauf, wie
 schön das Leben
 sein kann.“*

WIR LADEN SIE HERZLICH EIN
 ZUR VERNISSAGE
 DER FOTOAUSSTELLUNG VON
 PETER ZALOUDK

„Gedanken während der Strahlentherapie“

Montag, 7. April 2003 um 18:00 Uhr

in der Eingangshalle des Donauespitals.
 Die Fotoausstellung wird täglich bis Ende
 Juni geöffnet bleiben.

Begrüßung:

Doz. Dr. Robert Hawliczek,
 Vorstand des Institutes
 für Radioonkologie

Einstimmung:

Dr. Mathilde Egger,
 Psychologin und Strahlentherapeutin

Für das Buffet bei der Vernissage danken wir der
 Fa. NOVARTIS

Erinnere dich

Erinnere dich der schönen Tage
 und lerne ihr Geheimnis kennen!
 Entdecke sie als Gabe für die Stunden,
 die dir trüb und leer!
 Wenn Ärger dich erfüllt,
 Ratlosigkeit dich plagt,
 wenn du dich überfordert fühlst,
 dann denke an die schönen Tage,
 als lachtest du und tanztest du
 und froh warst wie ein Kind.
 Wenn Leid dich niedendrückt,
 wenn Dürre dich lähmt,
 wenn Hoffnung dir verschwunden ist,
 dann richte fest das Auge
 auf die schönen Tage
 und leb' sie noch einmal
 in dem Erinnern durch.
 Da war kein Wölkechen,
 da war die Sonne,
 da war dein Herz
 so voller Freude!
 Und du warst sehr'n;
 Das Dunkel weicht dem Licht,
 und du hast Kraft,
 getrost voranzugeh'n.

P. Albert Michelsch

Nach drei Fotoausstellungen -

über die „Leprakolonie auf der Insel
 Meloka“.

„Ein unbekanntes österreichisches Nachbars-
 land - Slowakei“

und die
 „Alltäglichen Sachen, die man in der Hektik
 des Tages oft übersieht ...“

- präsentiert Peter Zaloudk, ein Theologe
 und Radiologisch-technischer Assistent, der
 am Institut für Radioonkologie des SMZ-Ost
 arbeitet und sich als Hobbyfotograf betätigt.
 seine neuesten Aufnahmen von Menschen, die
 mit Krebs leben.

Gedanken während der Strahlentherapie